

Het spoor van de doden

SARAH BAILEY

**HET
SPOOR
VAN DE
DODEN**

Thriller

Vertaald uit het Engels door Jetty Huisman



Voor mijn ouders. Door ons huis vol te zetten met boeken
hebben ze mij een hoofd vol ideeën meegegeven.

Zondag 10 april, 0.21 uur

Op de tast worstelt het meisje zich struikelend door de dichte bomenrij. De klap galmt nog na in haar oren, het geluid voegt zich bij haar raspende ademhaling. Even wordt het haar te veel en ze staat stil in het donker. Ze trekt haar telefoon uit haar zak, tikt het schermpje aan en begint op een paar toetsen te drukken, maar dan laait de woede opnieuw op. Ze stopt hem weer weg.

Wat heeft het voor zin om hem te bellen? Wat valt er verder nog te zeggen?

Er klinkt een dof gedreun vlakbij, waarna de weg plotseling oplicht als een startbaan wanneer er twee enorme lichtbundels op het asfalt neerdalen. Ze krabbelt achteruit, terug in de beschutting van het dikke struikgewas. Een voorbijdenderende vrachtwagen doet de aarde op zijn fundamenten schudden. Dan wordt de wereld weer in duister gehuld. Ze moet een paar strengen van haar lange haar uit twijgen en takken lostrekken, stapt de weg op en neemt een sprintje naar een straatlantaarn verderop.

Paspoppen loeren vanuit hun glazen kooien en achter reclamebordjes lijkt iets lugubers te schuilen. Het meisje slaat haar armen om zich heen, ook al is het nog warm. Had ze haar jack maar aangedaan.

Krak.

Ze verstijft. Was dat het geluid van iemand die op een takje trapte?

Zonder te kijken rent ze door, van de hoofdstraat af het smalle pad naar het strand op. Haar hart bonkt in haar oren. Tranen mengen zich met zweet en make-up.

Kappen met huilen. Doe niet zo kinderachtig.

Diep vanbinnen weet ze wel waar ze naar onderweg is, maar ze zet de schaamte van zich af. Tenslotte was het niet haar bedoeling dat het vanavond zo zou gaan, dat dit allemaal zou gebeuren.

De gruisige grond onder haar voeten maakt plaats voor zand en de bomentunnel mondt uit in de ronde baai. De maan hangt boven de zee, een enorme witte bol die de toppen van de golven laat oplichten.

Ze voelt een scherpe steek in haar zij en buigt zich happend naar adem voorover. Met haar vingers op haar buik gedrukt om de pijn te verzachten loopt ze wankelend aan de rand van het strand langs de parkeerplaats.

Er welt een snik op in haar keel en ze zet wat er eerder is gebeurd haastig uit haar gedachten. De ruzie galmt na in haar hoofd, de woorden tollend in het rond, tot ze weer begint te huilen. Ze voelt zijn aanraking nog op haar huid en ze wordt overspoeld door spijt. Het was een vlaag van verstandsverbijstering, daarnet.

Links van haar duikt een gammal houten hek op met daarachter de zachte gloed van het tankstation. Ze kijkt het strand af naar de grillige rotsen aan de rand van de badplaats. Daarna kijkt ze achterom, naar het winkeltje: ze heeft ontzettende dorst.

Een donkere stem dringt door tot haar paniekerige gedachten. Snel draait ze zich om, met grote ogen en bonkend hart.

Niets. Alleen het gewoel van de wind door het droge gras en het ritmische gedruis van de golven die het strand kussen.

Voorzichtig duwt ze het hek open en stapt het gebarsten asfalt op.

En dan ziet ze hen: twee schimmige gestalten, ineengedoken in de verste hoek van het parkeerterrein naast de open kofferbak van een wagen.

Als haar ogen zich wat hebben aangepast, herkent ze het paar en wordt het duidelijk wat er daar gebeurt.

Het verraad is een klap in haar gezicht en tot haar afgrijzen ont-snapt haar een zachte kreet.

De schimmen bevriezen.

Haar voeten zijn bollen beton die aan de grond vastzitten.

De boomblaadjes ritselen zachtjes, golven breken op het zand.

Eén gestalte maakt zich los en zet een stap in haar richting. ‘Hallo Abbey’, zegt hij. Hij houdt zijn hoofd schuin in een vriendelijk gebaar, maar er schuilt iets venijnigs in zijn blik. ‘Jij bent nog laat buiten.’

Ze houdt haar telefoon steviger beet en wijkt hijgend achteruit en valt. Als ze de grond raakt klappen haar polsen dubbel, maar ze merkt de pijn amper op. ‘Nee!’ gilt ze en krabbelt overeind.

‘Toe nou, doe niet zo flauw.’ Hij loopt sneller nu.

Ze wankelt bij het strand vandaan, naar de winkels toe. Haar aderen zijn bevroren tot ijstunneltjes waar haar bloed door jaagt.

Een andere stem roept haar naam, schel, vertwijfeld.

Er valt iets met een scherp, blikkerig geluid op de grond. Haar telefoon, uit haar trillende vingers geglipt.

Hij schopt het ding weg en raapt het op. Hij lacht.

Nee, nee, nee.

Wanhopig tuurt ze de lege straat door. Achter een grote vrachtwagen die voor de benzinepompen staat geparkeerd schijnt licht in het tankstation, maar daar kan ze onmogelijk komen voordat hij haar heeft ingehaald. Ze weet hoe sterk hij is, maar niet hoever hij zal gaan. Waartoe hij allemaal in staat is.

Het komt niet bij haar op te gaan schreeuwen. Wegrennen is haar enige gedachte. Zijn voetstappen klinken hard achter haar wanneer ze zich uit de voeten maakt, terwijl de angst haar keel dichtknijpt zodat ze amper adem kan halen.

Af en toe wordt haar naam geroepen, maar dat geluid vervliegt in de vlagerige wind.

Eén dag vermist

Zondag 10 april, 7.42 uur

Dot Clark komt voorzichtig uit bed, moeizaam kreunend. Daniel is al opgestaan. Dot sluit haar ogen en zendt een gebedje op. De angst die ze vannacht voelde, is nog even pijnlijk aanwezig als de blauwe plekken op haar schouder. Hopelijk slaapt hij zijn roes uit op de veranda achter het huis. Daar zit hij soms in alle vroegte wanneer het heel warm is, wijdbeens met zijn uitpuilende buik, net een schaars geklede kerstman. De insecten doen hem niets, zelfs de muggen niet. Misschien smaakt zijn bloed wel smerig door al die driftbuien, denkt Dot weleens.

Gisteravond ging hij erg tekeer, meer dan normaal, en de drankwalm die zijn dikke, leerachtige huid uitwasemt hangt nog steeds zwaar in de lucht.

Dot bindt haar slierterige haar in een lage paardenstaart en doet in plaats van haar dunne nachthemd een vale zomerjurk aan. Ze trekt het laken over het bed en schudt de slappe kussenslopen op – een beweging die een pijnscheutje door haar lijf jaagt. Overal op haar borst zitten donkerpaarse plekken die pijnlijk kloppen. Ze zet haar handen in haar zij, nu al doodmoe. Wat er gisteravond is gebeurd heeft haar volledig uitgeput, ondanks dat ze heeft geslapen als een blok.

Onverwacht wordt ze razend op hen allebei: Daniel is een kruivat, onvoorspelbaar en gemeen, maar Abbey lijkt er enorm op gebrand de lont aan te steken. Gisteravond is Abbey te ver gegaan, daar zullen ze allemaal voor moeten boeten.

Dot haalt een paar maal fluitend adem, terwijl haar boosheid inzakt

tot de bekende hopeloosheid. Ze schuifelt naar het voeteneind van het bed. Ze heeft een hekel aan dit huis, maar bovenal aan dit bed; ze heeft een hekel aan de lelijke houten hoofdsteun en de keiharde matras vol hardnekkige zweetvlekken. Wel vreemd dus dat ze elke morgen na het opstaan alleen nog maar terug wil kruipen op die vunzige brits en haar ogen weer wil dichtdoen.

Ze trekt iets met haar been als ze naar de kamer van de jongens loopt. Haar knie is nog gevoelig na haar val van vorig weekend: Daniel had haar de drie treden van de verandatrap achter het huis af geduwd.

De gordijnen van Chris en Wayne zijn nog dicht, maar de dag dringt zich vastberaden naar binnen en zet de houten kamer in een roze gloed. Door het aarzelende zonlicht wordt de stokoude ventilator in de hoek zichtbaar, die de muffe lucht onverstoorbaar van de ene naar de andere plek verplaatst. De kamervloer is bezaaid met spullen: kleren, boeken, papieren, speeltjes, prullen. Dot weet nog dat de jongens toen ze nog klein waren, altijd wel iets in hun hand of mond hadden waar ze mee sloegen, op kauwden of wat ze uit elkaar trokken.

Heel anders dan Abbey. Dots dochter zat juist uren achtereen alleen maar uit het raam te kijken of met een stokje vormen in het zand te tekenen.

‘Jongens zijn nu eenmaal druk’, zei Dots moeder altijd met een verveeld schouderophalen. ‘Ze kunnen verdorie nooit eens gewoon stilzitten – dat durven ze niet, want dan zouden ze moeten gaan nadenken.’

Dots tweeling is op dit moment in ieder geval niet druk. Ze slapen, op hun onderbroek na in hun blootje. Chris ligt op zijn buik, zijn benen wijd gespreid en met de onderkant van zijn vuile voeten naar het plafond gericht. Wayne vormt een lange, zachte krul; zijn dikke wenkbrauwen zijn als twee scherpe strepen boven een waaier van donkere wimpers. Je begint al een beetje te zien dat het mannen worden – een gedachte die haar zowel angst als opluchting bezorgt.

Ze staat niet graag stil bij het onvermijdelijke: dat ze er op een dag allemaal vandoor gaan. Ontsnappen. Abbeys slaapkamerdeur staat

wijd open en ook haar gordijnen zijn helemaal opengetrokken, zodat het kleine vertrek in fris, wit licht baadt. Zoals altijd is het er onberispelijk netjes. Dat ergert Daniel mateloos: alweer iets waar hij haar geen verwijten over kan maken. Dot laat haar ogen langs de foto's op het bureau gaan en vervolgens afdwalen naar het spijkerjack dat aan het voeteneind van het bed ligt, boven op het gladde dekbed, met het vaalblauwe kussen zonder hoofdafdruk aan het andere eind.

De bezorgdheid die als een losse knoop in Dots maag ligt, wordt opeens strakgetrokken. Ze klapt voorover en steunend met haar hand tegen de groezelige muur haalt ze raspand adem, waarna ze proestend een paar maal astmatisch moet hoesten.

Haar benen trillen terwijl ze langzaam de trap af loopt.

Daniel zit in de keuken, gekleed in een blauw onderhemd en een verbleekte spijkerbroek. Zijn gebruinde gezicht glanst van het zweet. Ook al is hij dikker geworden, toch lijkt hij nog opvallend veel op de tiener op wie ze ooit verkierd was. Heel eerlijk toegeven: als hij op een bepaalde manier kijkt, voelt ze het verlangen in haar binnenste oplaaien. Schijnbaar hebben de jaren van pijn en lijden niet echt vat op haar lichaam.

Daniel staart naar de mok thee die voor hem staat. Het theezakje hangt over de rand en geleidelijk lekt het vocht langs het touwtje naar het label. Ze vangt een vleug vette baklucht op van de worstjes van gisteren. Er cirkelen vliegen boven de stapel borden in de gootsteen, tot Dot alleen hun gezoem nog maar kan horen.

'Ze is hier niet', zegt Daniel. Zijn schorre, dreunende stemgeluid mengt zich door het gegons van de vliegen.

'O', zegt Dot, die haar uiterste best doet om ondanks het lawaai na te denken, om iets te bedenken wat ze kan zeggen. Ze vouwt haar handen, doet ze weer van elkaar en klemt ze vervolgens weer samen. Ze slikt. Het koude zweet breekt haar uit.

'Ik vermoord die klootzak!' brult Daniel. De thee spat in het rond als hij met zijn vuist op tafel slaat.

Twée dagen vermist

Maandag 11 april, 8.14 uur

Woensdagmorgen vroeg glipte Scott weg naar waar de doden ook maar heen gaan. Op de dag af drie maanden nadat de ziekte bij hem werd vastgesteld die zijn lichaam verwoestte, zijn verstand verstrikte en hem zijn toekomst ontnam.

De ziekte die ons normale leventje op de kop zette.

Dinsdag, iets na tien uur 's avonds, werd ik door het ziekenhuis gebeld, net toen Ben eindelijk in slaap was gevallen en ik een dubbele whisky voor mezelf had ingeschonken. De kalmerende stem van dokter Dave deelde me mee dat Scott in coma was geraakt: nadat hij zo koppig de dood het hoofd had geboden, schoot hij er nu op af. Jodie had Dave gevraagd mij te bellen, en hij was van mening dat we nu moesten komen, als we dat tenminste wilden.

Pap en Rebecca gingen liever niet, dus stapte ik die avond alleen met Ben de deur uit. De wind woelde door de eucalyptusbomen boven de carport, zodat ze hun parfum de lucht in sproeiden toen ik Ben achter in Rebecca's Volvo installeerde. Nadat ik zachtjes zijn portier had dichtgedaan, keek ik op naar het zilveren sterrendak en pufte beverig mijn angst weg.

Ik reed door de donkere straten van Smithson, de hand van mijn zootje tussen de stoelen door in de mijne geklemd, niet in staat een woord uit te brengen. Het was zo onvoorstelbaar wat er stond te gebeuren dat alle woorden zinloos leken.

Er hing een spookachtig schijnsel in het ziekenhuis en op de achtergrond klonken elektronische piepjes van dure apparaten die

wegkwijnende mensen hardnekkig van levensadem bleven voorzien. Ik herinner me amper dat ik Ben door de witte gangen loodste – alleen de scherpe geur van ontsmettingsmiddel en af en toe een meelevende blik van een verpleegkundige.

Toen we bij Scotts kamer kwamen, zat Jodie er Annabel de borst te geven. Haar vrije hand greep Scotts linkerhand beet en het verdriet was zo diep in haar gelaatstrekken geëtst dat ik het wel uit kon schreeuwen. Ik herinner me niet dat ik me ooit zo hulpeloos heb gevoeld.

Maar Ben, ons zoontje, was verbazingwekkend dapper. Hij legde zijn hoofd naast Scotts gezicht op het kussen en aaide over zijn wang. ‘Ik ben het, pap’, zei hij zachtjes. ‘Ik ben er.’

Met een hand tegen de post bleef ik in de deuropening staan en voelde me heel bedrukt. Het gesprek dat ik nog maar een paar dagen geleden met Scott had gevoerd spookte nog door mijn hoofd, tergde me. Dit was het, besepte ik. Alles wat we hadden besproken ging nu beginnen.

Na een poosje gaf Jodie me een veelbetekenende blik. Sniffend kwam ze overeind en met Annabel tegen haar borst gedrukt zocht ze een hoek van de kamer op.

Mijn beurt.

Ik nam Scotts vrije hand, die nog warm was van Jodies grip. Zijn hand, die tot voor kort zo bedreven was geweest. Zo krachtig. Ik gaf er een zacht kneepje in en keek over zijn borst naar ons zoontje. Bens ogen leken op groene knikkers, zijn mond bewoog in een geluidloos eenrichtingsgesprek met zijn vader. Scotts raspende ademteugen lieten het bed trillen. Mijn keel werd dichtgeknepen toen ik mijn ogen sloot, voor het laatst afscheid nam, sorry zei en stilzwijgend beloften deed die ik vurig hoopte te kunnen nakomen.

Ik heb een hechte band met de dood. We gaan lang terug samen. We leerden elkaar kennen via mijn moeder, die op mijn veertiende overleed aan een hersenaneurysma, en kwamen elkaar een paar jaar daarna opnieuw tegen toen mijn eerste echte vriendje, Jacob Mason, zelfmoord pleegde. Als rechercheur ben ik van dichtbij met de dood in

aanraking gekomen. Ik ben om hem heen geslopen, heb hem geroken en hem recht in het gezicht gekeken. Ik weet dat hij nooit ver weg is. Een groot deel van mijn leven heb ik over hem nagedacht, gepraat, hem zelfs verwacht – en wanneer je iets telkens weer het hoofd biedt, gaat je geest er uiteindelijk relaxter mee om.

Misschien dat het me daarom erg verrast dat Scotts dood me zo van mijn stuk heeft gebracht. Ik ben een rillend hoopje ellende, al is dat volstrekt ongeoorloofd. De gedachten aan mijn vaderloze zoontje, aan arme Jodie die nu weduwe is en baby Annabel die gelukkig van niets weet, zijn ontvullend en herinneren me er ruw aan dat ik het recht om te rouwen heb verspeeld. Tijdens zijn leven behandelde ik Scott als een stuk speelgoed waar ik genoeg van had. Ik verwachtte zoveel van hem, terwijl hij zo weinig van mij verwachtte. Nu is de wroeging van jaren in alle hevigheid aan de oppervlakte gekomen. De laatste gesprekken die we hadden blijven door mijn hoofd malen, wat hij zei vreet aan me. Ik had angstig uitgekeken naar zijn aanstaande overlijden, maar nu hij er niet meer is ben ik pas echt bang.

Mam en Jacob werden allebei uit het leven weggerukt, zodat ik verslagen achterbleef maar met de scherpe, pijnlijke zekerheid dat ze niet meer in deze wereld waren, hoe wanhopig graag ik ook wilde dat ze terugkwamen. Scotts aanwezigheid voel ik juist overal. Hij kijkt toe als ik 's avonds bij Ben kom liggen, onze gezichten kletsnat van de tranen. Hij hoort me redeneren met Ben, die me laat weten niet terug naar school te willen en ook de onbeholpen berichtjes van zijn vriendjes niet wil beantwoorden. Scott luistert ook wanneer ik zo goed en kwaad als het gaat met zijn broer spreek, of als ik tevergeefs probeer iets geschiks tegen Jodie te zeggen.

Ik zit vast in een bizar limbo: tussen mijn leven in Sydney en het leven in mijn geboorteplaats in: weer thuis, maar nu is alles er verdrietig en vreemd.

Scotts moeder is weduwe en inmiddels te zwak voor de reis vanuit Engeland en er zijn geen andere familieleden die van ver moeten

komen, dus de begrafenis is razendsnel geregeld. Jodie en Scott hadden in de afgelopen paar weken de details doorgesproken, zodat we ieder plichtmatig onze plaats innemen achter de lopende band van de rouw. Bovendien schijnen er meer dan voldoende mensen te zijn die ons voortdurend vertellen wat er gedaan moet worden.

Ik laat me dankbaar voortdrijven en schuw alles behalve praktische taken waar ik niet bij hoef te denken, want ik weet dat dat vooral moeilijk wordt. Onmogelijk. Een nieuw leven vormgeven, nieuwe plannen maken. In veel opzichten wil ik deze pauzestand, waarin er niet veel van me verwacht wordt, wel zo houden. Aan de andere kant: als ik in de vissenkomp van Smithson blijf waar ik alle tijd heb om te denken, word ik knettergek.

Ben en ik praten amper op de ochtend van de begrafenis. Ik neem een douche en trek een zwarte jurk aan die ik had ingepakt voor wanneer Scott begraven zou worden. Daarna kam ik mijn dikke haar en draai het ineem tot een lage knot, waarna ik Ben in zijn broek en jasje help dat we nog maar twee dagen geleden hebben gekocht.

‘Koop wat nieuws voor hem voor de begrafenis, Gemma’, had Scott gezegd rond de tijd dat het laatste restje bruin van zijn gezicht verdween. ‘Ik wil niet dat hij dezelfde kleren draagt als op mijn trouwdag.’

Ik knip de merkjes eruit en help Ben om gel in zijn haar te doen. Met zijn gezicht in mijn handen kijk ik hem diep in de ogen en knik hem kordaat toe terwijl mijn kin gevaarlijk trilt. Hij slikt moeizaam en knikt terug.

We kunnen dit aan, maar met moeite.

Buiten schijnt een gele zon opgewekt en ik rommel door mijn tas op zoek naar mijn zonnebril, maar die kan ik niet vinden. Ben en ik klimmen op de achterbank van paps Toyota Hilux, zodat ik me weer kind voel. Ik zie zijn ernstige profiel als hij de contactsleutel omdraait. Hij heeft zijn grijze haar achterovergekamd; de houtachtige geur van zijn aftershave hangt zwaar in de besloten ruimte en mijn ogen beginnen te tranen. Rebecca zit kaarsrecht, haar zilverblonde bobkapsel stijf

van de haarlak. Ze draagt een dik parelsnoer om haar hals. Om de paar minuten bet ze haar ogen met een gebloemd zakdoekje.

De ochtendspits in Smithson haalt het niet bij de waanzinnige verkeersdrukte van Sydney. Een bescheiden rijtje voertuigen vormt een konvooi dat optrekt en stilstaat op het ritme van de verkeerslichten. We komen langs de supermarkt, de bibliotheek, de tattooshop. Aan weerszijden van de weg stappen groepjes kinderen in hun schooluniform de nieuwe week tegemoet, hun reusachtige rugzakken dansen boven hun kleine hoofd op en neer. Vrouwen lopen achter kindervagens; hun in lycra gehulde benen malen energiek, de tekenen van slaapgebrek verborgen achter een zonnebril. Stellen op leeftijd laten de hond uit.

We zien het allemaal, maar nemen er niets van mee. Vandaag horen we niet bij die wereld.

Mijn telefoon trilt als er een bericht van Mac binnenkomt.

Denk aan jou en Ben. Ik was toch echt liever met je meegegaan om je te steunen. Ik hou van je, bel je me later?

Ik zie in gedachten hoe hij op en neer loopt door het werkkamertje in ons appartement met een bezorgde blik op zijn scherpe gelaat; ik zie zijn vriendelijke ogen, zijn dikke, grijs-blonde haar dat ik zo graag beetpak als we elkaar kussen. Mijn blik wordt vertroebeld door tranen wanneer ik een antwoord typ en de telefoon in mijn tas laat glijden. Ik mis hem, maar het was een goede beslissing hem niet hier te laten komen. Mac heeft geen rol in het verhaal van vandaag en ik wil voorkomen dat mijn gedachten in de zinloze klaagzang blijven steken over de wrede manier waarop ons leven samen is ontworcht. Daar is morgen genoeg tijd voor, en alle dagen daarna.

De ochtendzons valt in vrolijke stralen door de autoramen, terwijl er vertrouwde flarden van de herkenningstune van het radionieuws van ABC in de wagen opklinken. Het journaal opent met een zojuist gemelde moord in Fairhaven, een badplaats ten noorden van Byron Bay. Een zeventienjarige jongen is thuis doodgeslagen en de politie roept iedereen die iets gezien of gehoord heeft, op zich te melden.

Bovendien willen ze informatie over een vermist tienermeisje, een bekende van de doodgeslagen jongen, die zaterdagavond voor het laatst werd gezien op een huisfeest.

Bij de woorden ‘vermist tienermeisje’ krijg ik de koude rillingen. Ongeveer een halfjaar geleden had ik een onderzoek dat me bijna de genadeslag gaf, en dat misschien wel het dieptepunt van mijn carrière vormt. Een kat-en-muisspel dat mijn gevoelens beïnvloedde, mij aan mijn intuïtie deed twifelen en tussen hoop en vrees heen en weer slingerde, tot ik uiteindelijk het laatste flintertje vertrouwen in de mensheid moest opgeven.

Nicki Mara had Mac en mij samengebracht, en ten slotte bijna uit elkaar gerukt.

Als we bijna bij de kerk zijn pak ik Bens hand stevig vast. Ondanks de omstandigheden begin ik in gedachten de summiere details uit het nieuwsbericht langs te lopen. Waren de dode jongen en het vermiste meisje een stel? Vrienden? Is er een verband tussen de twee voorvallen? Leeft het meisje nog? Heeft zij hem misschien vermoord?

Mijn gedachtegang wordt afgekapt als pap zijn keel schraapt en de radio uitzet, ongetwijfeld omdat hij vindt dat we vandaag al genoeg dood en ellende op ons bordje hebben.

De afscheidsdienst is ondraaglijk zwaar. Ben lijkt wel een standbeeld naast me. Jodie zit een stukje verderop in de bank hard te huilen, terwijl het vrolijke gekir van baby Annabel iedereen in de kerk aangrijpt. Het is warm en benauwd, en aanvankelijk ben ik bang dat ik misselijk word, daarna dat ik flauwval. De ogen van een extra grote Scott zijn vredig op mij gericht vanaf een ezel naast zijn kist, bijna alsof hij wacht tot ik het verknal.

De begrafenis zelf duurt maar even. Scott wordt in een gapend gat op het kerkhof van Smithson neergelaten bij de klanken van onderdrukt gehuil en hortende ademteugen. De dominee zegt iets over de aarde en Scotts ziel en dan is het voorbij. Weg is hij, in een oogwenk.

Tijdens de bijeenkomst na afloop moet ik voor mijn gevoel

urenlang verpletterend gekeuvel verdragen, wat in feite maar twintig minuten duurt. Uiteindelijk vlucht ik naar de keuken achter in de kerkzaal, schenk een glas water in dat ik in twee grote slokken opdrink, waarna ik het glas nog eens vul om naar Ben te brengen. Wanneer ik bij het aanrecht vandaan loop word ik door vermoeidheid overvallen. Ik voel een scherpe steek bij mijn slaap en mijn energie stroomt zo snel weg dat ik bang ben dat ik in elkaar zak. Ik wil overal naartoe, als ik hier maar weg kan.

Josie Pritchard komt binnenwervelen met een leeg plastic dienblad in haar handen. Ze monstert me met een snelle maar deskundige blik die zowel moederlijk als koeltjes overkomt. ‘Red je het een beetje, meid?’ Als ze de oven opendoet, voel ik de hitte helemaal op de plek waar ik sta. Ze haalt een bakplaat tevoorschijn die ze boven op het koude fornuis zet en begint de dampende pasteitjes er met haar blote hand vanaf te pakken.

‘Goed hoor’, zeg ik, wat een leugen is, maar iets wat iedereen hier voortdurend van me wil horen, zeker vandaag.

‘Heel erg verdrietig voor die kleine knul van je, deze toestand’, zegt ze afwezig terwijl ze de kruimelende bladerdeegbakjes in nette rijen op twee grote schalen schikt. ‘Zeker nu hij zo blij was dat hij eindelijk een zusje had! En lieve hemel, die arme Jodie.’

Ik antwoord niet maar mompel iets wat hopelijk beleefd en instemmend klinkt, waarna ik weer terugga naar de grote zaal en met ferme pas doorloop naar buiten, de tuin in. Niemand weet raad met mij. Ik ben Scotts vriendin niet, zijn weduwe niet en zelfs niet officieel zijn ex-vrouw. Maar gewoon een kennis ben ik nu ook weer niet bepaald. Mijn aanwezigheid wordt gevoeld als een hapering, een verlegenheid die besmettelijk is.

Aan de andere kant van het verlepte grasveld zie ik mijn beste vriendin, Candy Fyfe, staan. Ze vormt een kleurrijke boei in de zwarte zee van begrafenisgasten, met haar lila jurk die haar enorme zwangere buik omspant. Ik blijf plotseling stilstaan wanneer ik zie dat ze met Jodie praat.

Ik moet vechten tegen de sterke neiging om een scène te trappen. Om de hele boel op stelten te zetten. Ik wil met mijn vuisten op de grond beuken. Het gaan liggen uitkrijzen. Ik wil dat iemand me vertelt wat ik doen moet. Hoe moet het nu in godsnaam verder?

Mijn vroegere baas Ken Jones – Jonesy – staat in de schaduw van het kerkgebouw te bellen, een papieren bordje met stapels clubsandwich en cake in zijn vrije hand. De lijnen op zijn voorhoofd worden steeds dieper. Hij heeft vast iemand van het werk aan de telefoon.

Ik ga naar pap en Rebecca toe, die met Jack Grace staan te praten, een van de oudste collega's van Scott.

‘Tjonge, wat verschrikkelijk, hè?’ zegt hij tegen me.

Ik knik, en opnieuw dreigt de wanhoop me kopje-onder te trekken.

‘Wanneer ga je weer terug naar Sydney?’ vraagt hij.

Ik krijg kippenvel op mijn armen wanneer ik alle ogen op me gericht voel. ‘Dat weet ik nog niet. Eerst moet er nog worden beslist of Ben bij mij in Sydney intrekt of dat ik, eh, hier een poosje kom wonen.’

Tijdens dit gesprekje houdt pap zijn ogen op de grond gericht, en Jack kijkt verrast van de een naar de ander. ‘O, krijg jij dan voogdij over Ben? Het leek me logisch dat hij bij Jodie zou blijven wonen.’ Jack schudt zijn hoofd. ‘Wow, dat is niet niks.’

‘Sorry’, zeg ik en licht struikelend duik ik op het buffet af.

Jonesy komt meteen naar me toe gebeend. Met zijn stevige postuur barst hij bijna uit de naden van zijn donkere pak. ‘Woodstock, red je het een beetje?’

Ik ben meteen weer bij de les en dis mijn standaardantwoord op. ‘Ja hoor.’

‘Helemaal niet’, blaft hij en hij legt een hand op mijn schouder.

Ik knipper de tranen weg die weer opwellen en hou een hand voor mijn ogen tegen de schittering. Waar is die stomme zonnebril nou toch? Met een verbeterd grijns steun ik telkens op een ander been, de nauwelijks gedragen hakschoenen knellen bij de enkels. Ik doe wat ik kan om niet in te storten, maar ik weet niet zeker of dat genoeg zal

zijn. Ik mis Mac. Ik mis Sydney. Ik mis hoe mijn leven verliep tot dat klotetelefoontje van Scott.

Jonesy trekt me opzij, uit de zon. Ik zie Ben bij Jodie staan. De gel is uit zijn haar gezakt en er hangen donkere lokken voor zijn ogen. Hij ziet er niet uit als iemand van acht, eerder als een kleuter.

‘Is er iets aan de hand?’ vraag ik Jonesy. ‘Ik zag u daarnet bellen.’

‘Wat? O, ja.’ Hij propt een driehoekje kipsandwich naar binnen en weet daar handig naast te praten. ‘Ze zoeken een invaller in een badplaats bij Byron Bay die leiding kan geven aan een moordonderzoek – de hoofdcommissaris heeft gisteren een auto-ongeluk gehad, dat geloof je toch niet? Ik ken de man nog ook, we hebben elkaar jaren geleden op een cursus ontmoet. Maar goed, de regionale hoofdinspecteur belde, Tran heet ze geloof ik. Ze vroeg of ik erheen kon gaan, maar ik heb gezegd dat er hier morgen een intern onderzoek van start gaat en ik mijn team hier sowieso onmogelijk zonder toezicht kan achterlaten. Aan de helft heb je geen kloot.’

Aan de andere kant van het gazon staat Jodie met haar handen op Bens schouders als iemand zich naar haar toe buigt voor een omhelzing. Mijn kleine jongen verdwijnt onder de opbollende zwarte stof. Ik kijk naar het gras voor mijn voeten, waar cakekrumels aan het crowd-surfen zijn over een drom mieren.

Met roffelend hart kijk ik Jonesy aan. ‘Ik doe het. Ik ga wel.’

Colofon

Oorspronkelijke titel: *Where the dead go*

Copyright Sarah Bailey 2019

First published by Allen & Unwin, Australia, in the English language, 2019

© 2021 Uitgeverij Marmer BV

© 2021 Nederlandse vertaling Jetty Huisman en Uitgeverij Marmer BV

Vertaling: Jetty Huisman

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: plainpicture/LPF – The Rauschen Collection

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Druk: Wilco

Eerste druk mei 2021

ISBN: 978 94 6068 460 9

E-ISBN: 978 94 6068 741 9

NUR: 305, 331

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Marmer BV



Uitgeverij Marmer BV

De Botter 1

3742 GA BAARN

T: +31 6 49 88 14 29

I: www.uitgeverijmarmer.nl

E: info@uitgeverijmarmer.nl